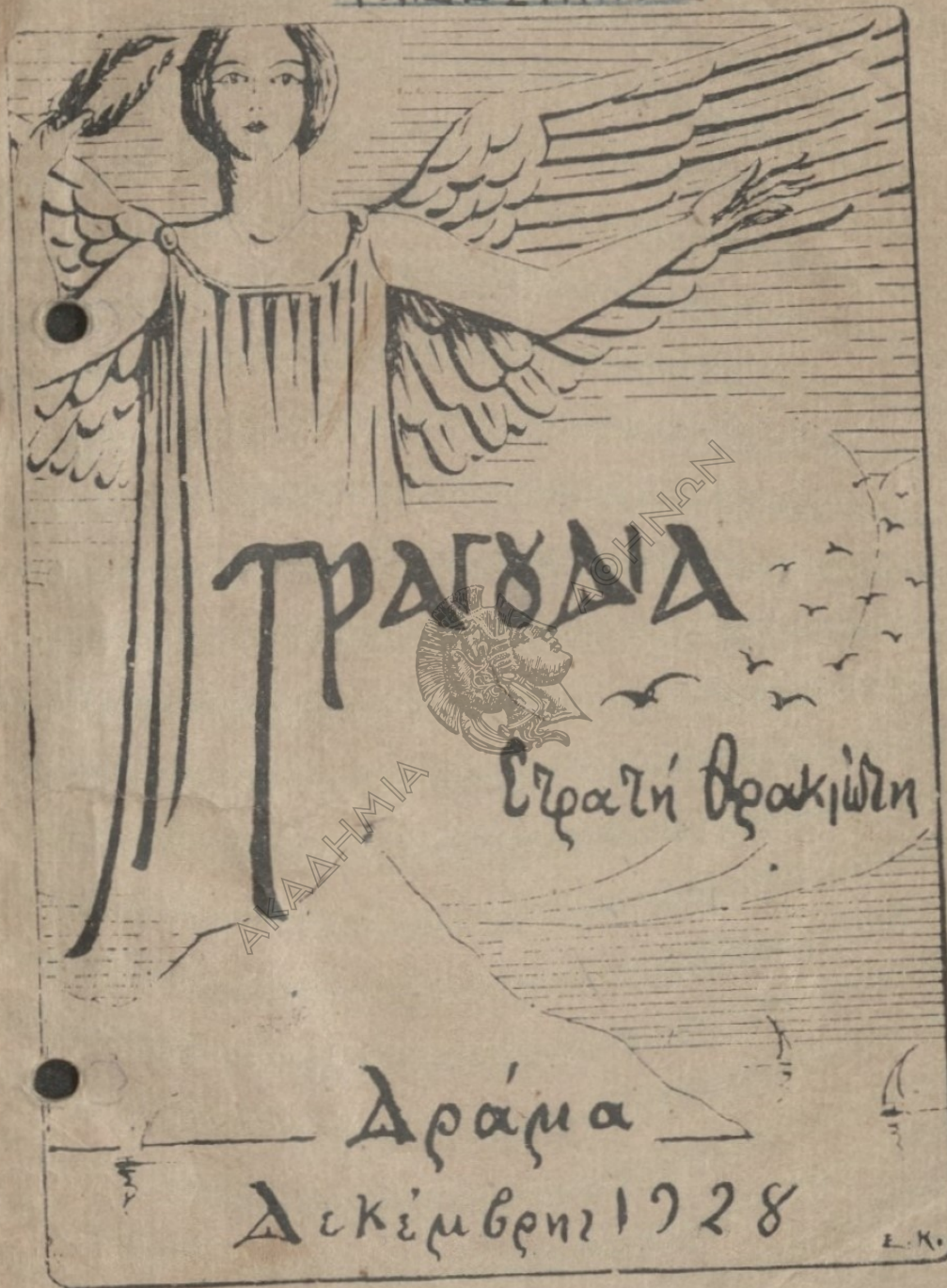

ΠΑΙΔΕΣΤΗΝΟΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Εφ' αὐτῇ Θρακικῶν

Δράμα

Δεκέμβριος 1928

Ε. Κ.

Στρατῆ Θρακιώτῃ

Σταυρίδης

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Νοέμβρης 1928

Καλλιτεχνικόν Τυπογραφείον: Ν. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ — Δράμα

1. Στρατῆ Θρακιώτῃ «Τραγουδία».

πρώτη ἔκδοσις

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

"Όταν τᾶγραφα τὰ τραγούδια μου αὐτὰ
δὲ γύρευα τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ φανῶ εὐ-
χάριστος σὺς παρέες μου καὶ σὲ κείνους
γὰ τοὺς ὁποίους γράφτηκαν.

Τώρα ποῦ τὰ τύπωσα θᾶθελα νὰ πε-
τύχω τὸ ἴδιο ἀπ' τοὺς ἀναγνώστες μου.
Σ. Θ

1. Στρατῇ Θεωρίῃ «Τραγούδια».

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Σέ κείνους πού μούκαμαν λιγώτερο πικρές τῆς
ὥρες τῆς ζωῆς μου ἐμπνέοντάς μου τῆς φτωχῆς μου

...α φ ι ε ρ ώ ν ω

6. 3.

Σ. Θ.

0.

ΠΑΛΗΕΣ ΔΟΞΕΣ

ΒΙΤΩΛΙΑ

Γιατί τὸ Μοναστήρι νὰ γιορτάξῃ
κι' εἴσι χαρμόσυνα ἢ καμπάνες νὰ κτυποῦν;

Ψηλὰ κείσῃς Νιζόπολης¹ τὰ ὄμορφα ρουμάνια;
Γιατί χαρμόσυνα βελάζουνε τ' ἀρνιά;
Γιατί ἀπ' τὰ φαράγγια τῆς τ' ἀγοίμια ἡμερωμένα
Ἀφίνουνε τὴν ἐρημιά,
καὶ ὀρβολοῦν κοπαδιαστὰ τὰ λάφια τὰ ζαρκάδια;

Στοῦ Μπούκοβου² τ' ἀνήλιαγα
Τὰ σκιοεινὰ τὰ δάση,
Οἱ σάτυροι ἢ νύμφες κι' οἱ Πᾶνες
Τ' εἶν' τὸ τρελλὸ ποῦ στήσανε γιορτάσι;

Κι' ἀπ' τοῦ Δραγώρα³ τὰ κρύσταλλα νερά
Ἡμεράϊδες, τί θὰ τὴν κάνουν τὴν δροσιά
Ποῦ σὺναξαν εἰς διομαντένιο τάσι;

^{1,2}, Χωριὰ γύρω στὸ Μοναστήρι. ³, Ποτιάδος, ἄλλοτε Ὑδραγώρας.

Γιατί οί ζηλιάρες; τῆς Σερβίσκας ¹ κορυφές
Χαρμόσουνά νά χαιρετοῦν τὸ χιονισμένο Περιστέρι²
Κι' ἀπ' τῆς ἐλατόφυτες πλαγιῆς του, γιατί
Τὰ παληκάρια ν' ἀφίνουν τὸ λιμέρι;

— — —
Τοῦ Μεγαρόβου³ ἡ ὁμορφες κοπέλλες,
Γιατί, τὰ γιορτερνὰ τους νά φοροῦν;
Κι' ἀφοῦ διαβαίνουν ἀπ' τὸ μύλο τοῦ Τυχόβου⁴
Δὲ σταματοῦν ν' ἀκούσουν, τ' ἀηδόνια ποὺ
τόσο ὥμορφα λαλοῦν;

— — —
Τὰ ὥμορφα τῆς Πρέσπας⁵ ψάρια, καὶ τὰ φουντούκια
Τοῦ Λαχσέ⁶ τὰ κάσιανα τὰ Μπρούζνικ,⁷
σὲ ποιὸν τὰ πᾶνε δῶρα;

— — —
Γιατί τὸ Μοναστήρι νά γιορτάζη
Κι' ἔτσι χαρμόσουνά ἡ καμπάνες νά χτυποῦν;
«Γιατ' ἤρθανε οἱ Ἕλληνες» ὅπου ρωτῆστε
θὰ σᾶς ποῦν!!

Ἀπρίλης 1917

Γράφτηκε στὴ RAVIN BROUSNIK ὅταν λευθερώθηκε
Μοναστήρι ἀπ' τοὺς Γερμανοβουλγάρους καὶ πιστεύαμε πὼς θὰ
τὸ πέρναμε κι' ἀπ' τοὺς Σέρβους.

¹ καὶ ² ψηλὰ βουνὰ κοντὰ στὸ Μοναστήρι, τὸ Περιστέρι ὕψος 3.000 μ.

^{3,4,6}, καὶ ⁷ Χωριὰ γύρω στὸ Μοναστήρι. ⁵ Μεγάλη Λίμνη.

Κ Α Ρ Α Γ Α Τ Σ

Ἦταν ἡ Θράκη μας χρόνια σκλοβωμένη
Τοῦρκοι, Βουργάροι τὴν εἶχαν στὰ δεσμὰ
Τώρα Ταγιάρ καὶ Ντόσκωφ ἔνωμένοι
Δὲν τὴν ἀφήνουν νά χαρῇ τῇ λευθερίᾳ

— — —
Μὰ τῆς Ἡπείρου οἱ λεβέντες
Τῆς Ρούμελης οἱ ἀετοὶ
Ποῦεине σιὸ τρίτο τῶν Εὐζώνων
Θε νά τοὺς δείξουν τί θὰ πῇ

— — —
Τσαροῦχι καὶ Τσολιᾶς,
Εἶναι κακὸς μπελλιᾶς
Ποῦ θαῦρη ὁ Ταγιάρ
Ὅταν θὰ εἰποῦν μὲ μιᾶ:

— — —
Ἐμπρὸς παιδιά! ιὲς λόγχες σας στὰ ὄλλα,
Καὶ σᾶν ἀητοὶ ἐπάνω στὸν ἐχθρὸ
Νὰ λευθερώσουμε τοὺς ἀδελφοὺς μας
Μέσ' ἀπ' τὸν Ταγιαρισμό!
Καὶ νά πετάξουμε ἀδελφωμένοι
Στὴ Θράκη, Σόφισ, καὶ Ἀγιά Σοφιά
Καὶ νά φωνάξομε ὅλοι ἔνωμένοι
Ζήτω! ἡ ἐλευθερία

Ζήτω τρίτο λεβεντιά!

“Ἡρθαμ’ ἐδῶ γιὰ τὴ δόξα τῆς Πατρίδος
“Ἡρθαμ’ ἐδῶ γιὰ τὴ δόξα καὶ τιμὴ
Νὰ λευθερώσουμε τοὺς Θοῤῃκες ἀδελφούς μας
Καὶ νὰ προσφέρουμε καὶ αἷμα καὶ ζωὴ!

Καὶ τὸ γενναῖο Σύνταγμά μας

Τὸ ἔνδοξο τρίτο Εὐζωνικὸ

“Ὅλο φωτιὰ καὶ ὅλο λαύρα

Εἶν’ ἐναντίον στὸν ἐχθρὸ,

Κι’ ὅταν θῆ νὰ ταχθῇ

Στὴ Μάχη γιὰ νὰ μπῇ

Ἀκράτητοι φωνάζουμε

“Ὅλοι μὲ μιὰ φωνή

Εμπρὸς παιδιὰ κ.τ.λ.

Γράφτηκε λίγες μέρες πρὸ τῆς μάχης τῆς Ἀδριανουπόλεως
στὴν ὁποίαν πῆρα πέντε σφαῖρες πολιβόλου στὴν κοιλιά.

Τὸ τραγοδοῦσαν οἱ Εὐζῶνοι τοῦ 3/40 Συν)τος Εὐζωνων
(νῦν 24ου Σ. Π.) καὶ οἱ Προσκόμοι τοῦ Καραγάτς μὲ τὸ
σκοπὸ τῆς “MANTELLON,”

«**Ἀπ’ τὰ φανταστικά μου ταξείδια...**»

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Ποτὲ μου δὲν ἐξέχασα τὴν ὁμορφη τὴ χώρα

Ποῦ στὰ χρυσάφια ντύνεται στοῦ δειλινοῦ τὴν ὥρα

Σ’ ἓνα τῆς φαντασίας μου μαγευτικὸ ταξεῖδι

Στὸ Νεῖλο, τὸ πεντάμορφο τῆς γῆς μας τὸ στολίδι.

Τὶς Πυραμίδες θαυμάσια τάφους ἀρχαίων Φαραῶ

Μιναρὲ ἀνέβηκα κι’ εἶδα ξυπόλυτο λαὸ

Τῆς Σφύγγας ἄκουσα χρησμούς εὐχῶν μὰ καὶ
[κατάρας

Καβάλλα σὲ μιὰ ὁμορφη καμήλα τῆς Σαχάρας.

Μὲ θαυμασμὸν σεργιάνησα τὶς ρούγιες τὰ Μπουλβὰρ
Καὶ κάποτε στὸν ὁμορφο κῆπο Πασᾶ — Νουμπάρ
Ἀντίκρουσα μία ξανθὴ καὶ λιγερὴ Κοκίνα
Σᾶν τοῦ «Χαρτούμ» τὴν ὁμορφη τὴ Μαρμαροκ-
[λῶνα

— — —

Στὸ Κάϊρο ταξίδευσα τὸ Νεῖλο μὲ βαρκούλες
Ποῦ τρέχαν ὅλες στὴ σειρὰ σᾶ λυγερὲς παιδοῦλες
Στὶς ὄχθες του νὰ ξεδιψοῦν εἶδα τὰ καροβάνια
Καὶ δερβισάδες τὸν Ἀλλάχ νὰ ὑμνοῦν μὲ γιαιαγά-
[νια!

— — —

Ξυπνώντας ἀπ' τὴν ἔκσταση τ' ὁμορφῶν ταξιδιῶν
Χνουδάτα χάδια ἔνοιωσα ἕως μικροῦ χεριοῦ
Νὰ μὲ τραβοῦν ἀπατηλὰ μακριὰ ἀπ' τὴν εἰκόνα
Ποῦβλεπα μπρὸς ἀπ' τοῦ «Χαρτούμ» τὴν ὁμορφη
[κολῶνα.

Ἀθήνα — Ἀλωνάκης — 1924

Γράφτηκε πίσω ἀπὸ πέντε καλλιτεχνικὰ CARTE-POSTALE
ποῦ μοῦστειλε ἀπ' τὴν Ἀἴγιο ἡ Δίς Σ. Σαῦν ὅτι ἀλλὰ

Τὸ κρυστάλλινον τὸ νερό
Καὶ τὴν παλὴν τὴν Βούρ
Τὴν γρηγορὰ μὲ τὸ ἄνθε
Ποῦ πᾶν ἀπὸ ἑξωκκλήρι.

— — —

Τὸ μαρμαροκ-
Μὲ τὸν ἄνθε
Ὅπου θοοὶ
Στὴν ὁμορφίαν
Καὶ τὴν παλὴν τὴν Βούρ
Ποῦ οἱ γρηγορὸν

Ποτὲ δὲ θὰ ξεχάσω
Τ' ὁμορφοὶ τὸ Νησι
Τοὺς μύλους τὰ καίκια του
Καὶ τὸ γλυκὸ κρασί
Τὰ μαρμαρένια του βουνὰ
Τὰ σκαλωτὰ χωράφια
Ποῦ στὸ ἡλιοβασίλεμα
Ντύνετε στὰ χρυσάφια

Καὶ τὴ φιλοξενία του
Σὲ ὅλους τοὺς διαβάτες
Τὰ ὁμορφα κορίτσια του
Τὶς λιθαρένιες στράτες.

— — —

Τὰ κρυσταλλένια τὰ νερά
Καὶ τὴν παλῆν τὴ Βρύσι
Τὴ γρηοῦλα μὲ τὸ τάμα της
ποῦ πάει στὸ ἐξωκκλήσι.

— = —

Τὸ μορφονιὸ ποῦ τραγουδᾷ
Μὲ τὸ βαρὺ ξυνάρι
Ὅπου θαρρεῖς κρατᾷ ρυθμὸ
Στὸν ἦχο τοῦ τρατάρη
Καὶ τὴν ταβέρνα τὴν παλῆν
Ποῦ οἱ γεροκαπετάνιοι
Διηγοῦνται τὰ ταξείδια τους
Θορῶντας τὸ λιμάνι.

Θεὲ μου μὴ μοῦ τ' ἀρνηθῇς
Δὲ σοῦ ζητῶ ἄλλη χάρη
Σ' αὐτὴ τὴν πρόσκαιρῃ ζωῇ
Προτοῦ μοῦ φύγῃ ἡ πνοή
Τὸ κούφαλό μου νὰ βρεθῇ
Στὰ γερατιὰ μου πάλι
Σ' αὐτὸ τὸ ὅμορφο νησί
Μὲ τὸ χρυσὸ ἀκρογιαλί.

Φλεβέρης 1928
Σκαλᾶδο—Τήνου

ΤΥΜΝΗ ΨΥΧΗ

Ἀδελφὲ τὴ ψυχὴ σου ἔχω διαβάσει
Καὶ μέσα σὺ ἀντὶφύγῃς τῆς μνήμης.
Εἶδα τὰ βράσινά της καὶ τὴς λένες
Μὰ καὶ τοῦ ἔρωτα τοῦ καὶ τὴ γλῶσσα.

ΑΘΗΝΑΝ

Τὸ πρῶτό του ἀνοίγει π' ἀκόμα
ὁδοὺς τὸ ἔργον ποιεῖ
ἀφίνοντες τὴν ἰσχυρὴν ἀσπίδα
Ὀλημερὶς τοῦ

P I M E Σ

ΣΤΟ ΓΥΙΟ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Κι' ὁ γυῖο σου καὶ τὴν μνήμη
Μπορᾷ σὺ νὰ μὴν δὲν οὐ βέβαι
Νὰ σὰς τὴ χρυσοκέντητὴ σου ζώνη.

Καὶ τὸ ἀργυροφάνω φανεῖται
Ἀκοῦγῃ τοῦ εὐδὸς καὶ ἔρπει
Στὰ πόδια σου καὶ ἄφρονι νὰ τρεβίλλῃ
Παίρῃ τὴν ἀλγία στὸ καθέστε.

Σ. Σκαλᾶδο—Τήνου

ΓΥΜΝΗ ΨΥΧΗ

Ἄθελα τὴ ψυχὴ σου ἔχω διαβάσει
Κοὶ μέσα στὰ κατάβαθὰ της μπῆκα,
Εἶδα τὰ βάσανά της καὶ τὶς λύπες
Μὰ καὶ τοῦ ἔρωτα ποῦ κλεῖ τὴ γλύκα.

—==—

Τοῦ ἔρωτα τοῦ ἄνομου π' ἀκόμα
Δὲν ἄδειασες τὸ ξέχειλο ποτῆρι
Κι' ἀφίνοντας τὴν ἱερὴ παστάδα
Ὅλημερίς τοῦ καῖς τὸ θυμιατῆρι.

—==—

Κι' ἄθελα σ' ἔβλεπα μιὰ μέρα,
Μπρὸς στὸ μεγάλι σου καθρέφτη, μόνη
Νομίζοντας πῶς μάτι δὲν σὲ βλέπει
Νὰ σπᾶς τὴ χρυσοκέντητὴ σου ζώνη.

—==—

Καὶ τὸ ἀραχνοῦφαντο φουστάνι
Ἀκράτητο ἐσύρθηκε καὶ πέφτει
Στὰ πόδια σου κι' ἔφησε νὰ προβάλῃ
Πανώρια ἢ ἀλήθεια στὸ καθρέφτη.

2. Στετατῇ Θ_ακιώτῃ «Τραγούδια».

Σύγκορμη ἐλαχτάρησες σὰν εἶδες
Καὶ σὺ γυμνὴ τῇ τόσῃ ὁμορφίᾳ σου.
Ποῦ πρόβιλλε μπροστὰ σ' ὅ σκανδαλιάρα,
Κι' ἄτ' τὸν καθρέφτη διώχνεις τῇ ματιᾷ σου.

—=—
Ἄπλωσες τῇ μιᾷ σου τῇ παλάμῃ
Φύλλο συκιᾶς τὴν Ἥβη νὰ καλύψῃ,
Κι' ὕστερα τ' ἄλλο σου τὸ μπράτσο
Τ' ἀφράτα σου τὰ στήθια γιὰ νὰ κρύψῃ.

—=—
Μὰ ἡ ἀφῆ οὐτὴ μὲ τῇ γυμνῇ τῇ σάρκα,
Ρίγη ἡδονικὰ μέσ' τὸ κορμὶ σου
Καὶ πόθους ἀχαλίνωτους σ' ἀνάβει
Καὶ σιτὸ κρεββάτι ρίχνεσαι μ' ἄλλοι σου.

—=—
Μονάχη σου κυλιέσαι κι' ἀπὸ πόθο
Στριφογυρίζεις κλαῖς βογγᾶς σπαράξεις,
Τὸ ἔμο μαξηλάρι σου δαγκάνεις
Μιὰ βλαστημᾶς μισό, Ἔρωτα! φωνάζεις.

—=—
Παρακαλῶ Σε, λυτήσου με πεθαίνω
Μ' αὐτὸ τὸ γέρω νὰ ζήσω δὲν μπορῶ,
Φέρε νὰ μοῦ γιατρέψῃ τὴ πληγὴ μου
Τὸ παληκάρι ἐκεῖο ποὺ λαχταρῶ.

Τῆνος Μάρτης 1928

ΟΝΕΙΡΑ ΠΛΑΝΑ

Μὴν τὰ πιστεύεις τὰ ὄνειρα γελοῦνε·
Δὲ λὲν ἀλήθεια, πάντοτε ψευτιές·
Κι' ἂν ἔρωτες Μικρὴ μου σὲ φιλοῦνε
Κι' ἂν σοῦ πληγώνουν τὴν καρδιά μὲ σαῖτιές

—=—
Θᾶν' εἶνα ψέμμα...., καὶ ὅταν τὰ πιστεύῃς
Ὅ, τι ζητήσεις τὸ βλέπεις στὴ στιγμή,
Πῶς δῆθεν χέρια ἀγαπημένα θὰ χαϊδεύῃς,
Ἢ πῶς σ' ἀγκάλη θὰ βρίσκεσαι θερμῇ.

—=—
Ὅ μὴ ζητήσης σιτὸν ὕπνο σου τοῦ κάκου
Δίπλα σου μέσ' σὲ περιβόλι ξωτικό,
Νὰ κάθεται—Ἐκεῖνος—καὶ νὰ σοῦ λέγῃ ἄκου!
Τοῦ ἀηδονιοῦ τὸν ἦχο τὸ γλυκό!

—=—
Φοιχτὸ στ' ἀλήθεια, μόνη σὰν ξυπνήσης;
Τοῦ ὀνείρου τῇ χαρὰ θὲ νὰ γυρεύῃς,
Δὲς μὲ τὰ πλούτη πῶς θὰ τὴν ἀποκτήσης;
Εἶναι χίμαιρα μὴν τὸ πιστεύεις!

Αἴγινα—Ἀπρίλης—1924

ΕΛΑ ΝΑ ΓΙΝΗΣ ΤΑΙΡΙ ΜΟΥ....

..... "Ελα νὰ γίνης τέρι μου,
Τὸ ποι' ὁμορφο θὰ κάνουμε ζευγάρι.
Στῆς ἄριξης τὸ λουλουδένιο τὸ χαλὶ
Θὰ μᾶς ζηλεύουν σᾶν κυλιώμαστε μὲ χάρη.

—=—

Καὶ τὰ πουλάκια πάνω στὰ κλαριά
Θὰ πάψουν τὸ ἐρωτικὸ τους τὸ τραγούδι.
"Όταν μᾶς βλέπουν σᾶν ἀξένοιαστα παιδιὰ
Νὰ ξεφυλλοῦμε τῆς ἀγάπης τὸ λουλούδι.

—=—

Ἀρχόντισσα θὰ γίνης τῆς καρδιᾶς μου
Τὸ κάθε τι τριγύρω θὰ σὲ προσκυνᾷ
Κοὶ τὴν τρανὴ ἀγάπη μας θὰ ψάλλουν
Τὰ Χερουβὶμ στὸν Οὐρανὸ μὲ Ὡσανά!

Σῦρος — 4 λεβάνης — 1928

ΟΙ ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΙ

"Όταν στὸ δρόμο περπατᾷς τῆς εὐτυχίας,
Ποῦ λούλουδα καὶ ρόδα εἶναι σπαρμένος
Μὴ λησμονᾷς, στὸν πλαῖνὸ τῆς δυστυχίας
Δρόμο, ἄποιος γιὰ σένα περπατᾷ συλλογισμένος.

Μὴν τύχη κἀν' ἀγκάθι ἀπ' τοῦ δρόμου σου
Τὰ ρόδα, τὸ ἄσπρο τὸ χερᾶκι σου τρυπήση
Νᾶρθη αὐτὸ, ὁ καταφρονημένος γιὰ γιαντιά
Χίλιες φορές νὰ σιτὸ φιλήση.

Π. Φίλητος 1923

"ΚΑΚΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΕΝΑ,,

Μὰ πότε θάρθη ὁ κικρὸς "κακὸ κορίτσι ἔνα,,
Ν' ἀφήσῃ; πιά τὴ μοναξιά νὰ πεταχτῇ σὲ μένος;
Γιατ' ἔχ' οὐ πόθω στὴν καρδίᾳ πάλι νὰ σ' ἀγκαλιάσω,
Καὶ μὲ ἀτέλειωτα φιλιὰ τῇ πίκρες νὰ ξεχάσω.

Πάτρα — Σεπτέμβριος — 1922

Ν Α Π Α Σ Χ Α Σ Ω

Θὰ πεθάνω δὲν ἀντέχω τόσες μέρες,
Νὰ νηστεύω κρέας λάδι καὶ φιλιὰ,
Ἀναστήτου γρηγορότερα Χριστὲ μου!
Νὰ πασχάσω σιτὴ Θεορμὴ τῆς ἀγκαλιάς.

Ἀθήνα — Μαρτίου — 1922

ἢ "Κακὸ κορίτσι ἔνα,, ἰδιωτισμὸς Κερκυραϊκὸς "Κακόπαιδο ἔνα,, κ. τ. λ.

ΜΙΚΡΗ ΣΑΝΤΕΖΑ

Χορεύοντας, τὰ κάλλη σου τὰ κρύφια
Σκορπᾶς, στοῦ καθενὸς τὰ βλέμματα·
Κι' ὅταν μοῦ λὲς πῶς μόν' γιὰ μένα τᾶχεις
Φοβοῦμαι μήπως εἶναι ψέμματα.

Γιατὶ ὅταν μονάχοι οἱ δύο μας
Βρισκόμαστε, τὰ κρύβεις ντροπαλὰ
Κι' ἐνῶ γελᾶς μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο
Μπροστὰ σ' ἐμένα βλέπεις χαμηλά;

Ἄχ! πές μου ἀγάπη μου γιατί
Κακὸ σιὸ νοῦ μου ἔχω βάλλει·
Μὴν τύχη κι' ἄγγιξε κανεὶς
Τ' ἀφρόπλαστα σου κάλλη;

Ἀθήνα — Ἀποίλης — 1923

ΣΑΝ ΔΥΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Ἦταν γραφτὸ ἡ Σμύρνη νὰ χαθῇ
Καὶ τὰ παιδιά της νᾶναι σκορπισμένα
Γιὰ νὰ βρεθοῦν τὰ κάλλη τῆς Σμυρνιαῆς
Πάνω τὰ Ψηλαλώνια ἐνωμένα,

Μὲ κάτι ἄλλα κάλλη ξακουστὰ,
Τῇ Αἰγιώτισσας, ἀπ' τὰ τραγούδια
Ὅπως ἐνόνη ὁ ἀέρας ἀπὸ μακριὰ
Καὶ σμύγουνε δύο ὁμορφα λουλούδια!

Ἀἴγιο — Μάης — 1923

ΣΕ ἙΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΜΕ ΝΟΙΩΘΕΙ

Στοῦ νοῦ μου τὴν ἀποθυμιὸν
Βασίλισσα εἶχα πλάσσει
Μιὰ νύφη τοῦ Βορᾶ
Μελαχροινῇ.

Μὰ τ' ὄνειρό μου ἔμεινε
Χωρὶς νὰ τελειώσῃ
Μὲ μιὰ χαρὰ
Παντοτεινῇ

Κι' ἐργάζεται . . . ;
Στ' ἀτέλειωτ' ὄνειρό μου
Καινούριος κ' ἰσότης

Ποιὸ τρανὸς
Μὰ τῆς πραγματικότητος
Ὁ κόρος ὅταν ἔρθῃ
Θὲ νᾶναι αὐτὸς

ὁ ὑσιερνός;

Μὲ τὴν καινούγια ἀγάπη μου
Ξανθὴ αὐτὴ κι' ὥραία
Φροντίζω νὰ ξεχάσω
τὴν παλῆα

Κι' αὐτὴ ὅταν φιλιέται
Μὲ τὸν τρανὸ τὸν κτίστη
Ἄραγε θὰ θυμᾶται τὴν πρῶτη
ἀγκαλιὰ;

Σμύρνη — Φλεβάρης — 1920

ΣΤΗ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ ΤΗΣ

Σῶμα φειδίοιο,
Στάση γλεντζέ,
Ἕνα μονιέλο,
Ἄν φοροῦσε,
Θὰ τὸ ποθοῦσε,
Κάθε μπλαζέ,
Μέσα σὲ κρούσταλλο,
Νὰ τὸ ροφοῦσε,
Σὲ μὲ τὸν ἴδιο,
Μὲς τὴν καρδιά,
Ξυπνᾷς τὸν πόθο,
Πάντα κοντὰ σου,
Φεύγω θλιμένος,
Γιατὶ βουνὸ,
Χωρίζει μας,
Ἡ Φιλία Του,
Στοχάσου!

Πειραιεὺς—Αὐγουστος—1927

Γράφτηκε πίσω ἀπὸ μιὰ
σκερτσόζα φωτογραφία.

ΓΛΕΝΤΑ ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ

Ὅχι ὅτι ἀκοῦς, μόν' ὅτι βλέπης νὰ πιστεύης,
Τὰ νειάτα ἄν θέλῃς νὰ χαρῇς ἔλα σὲ μένα·
Γιὰ νὰ μὴ μείνῃς ἔξω ἀπ' τὸν νυμφῶνα,
Ὅπως ἔμεινε καὶ ἡ μωρὴ Παρθένα.

—==—

Φεύγουν τὰ νειᾶτα στὸ χειμῶνα τῆς ζωῆς,
Κύττα μὴν κλαῖς γιὰ τὸ χαμένο χρόνον·
Ὅπως καὶ στὴν Πατρίδα σου ἡ Κασσιανή,
Γιατὶ δὲ δέχθη τοῦ Θεόφιλου τὸ Θρόνον!

—==—

Μὴ φοβηθῇς κανεῖς μὴ σὲ γελάσῃ,
Τὰ νειάτα νὰ χαρῇς δὲν εἶν' ἄκακον·
Καὶ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ πρωτοῦ ἀγίαση,
Εἶχε γευθῇ τὸν ἀπηγορευμένο τὸν καρπό!

Ἀθήνα—Ἀπρίλης—1924

Γράφτηκε γιὰ μιὰ ὁμορφὴ
Κωνστινοπολίτισσα.—

Η ΤΣΑΚΠΙΝΑ¹

Κάθε μιὰ ματιὰ σου, Π λίτισσα τσακλίνσ,
Εἶναι στήν καρδιά μου καὶ μιὰ σαῖτιά·
Φθάνει δὲν ἀντέχω μ' ἔχουν πιά πεθάνει
Μὰ γλυκοπεθαίνει μία σου ματιὰ.

—==—

“Αχ! Πολίτισσα ἀπ’ τὴν Πόλι,
Ποῦνε πρώτη στὸν Ντουινά,
“Οποιοι δοῦν τὰ δυὸ σου μάτια,
Τόγε κάνουνε φονιά,

—==—

Μὰ ἀγιάτρευτη σιὰ στήθια,
Πληγὴ μοῦχουν ἀνοίξει,
Ποῦ γιατροὺ δὲ βρίσκω
Σ’ ὅλο τὸ Ντουινά.

—==—

“Οταν θὰ πεθάνω Πολίτισσα τσακλίνσ,
Κεῖν’ τὰ δυὸ σου μάτια τὰ μάτια τὰ γλυκὰ
Δὲν θέλω νὰ κλάψουν γιὰ τὸν θάνατό μου,
Δὲν θέλω νὰ δακρῦσουν μάτια ἀγγελικά.

¹⁾ Τονισμένο ἀπάνω στὸ Σμυρναϊκὸ «“Αχ! αὐτὰ τὰ μάτια τρελλή μου
Παιχνιδιάρα κ.τ.λ.»

“Αχ! τὰ μαῦρα σου τὰ μάτια
Μὲ πεθαίνουν ὅταν θέν,
Κι’ ὅταν θέλουν μ’ ἀναστένουν
Καὶ γιαντὰ νὰ ζῶ μοῦ λέν.
Μὰ γὼ μόνος μου νὰ βρῶ
Ζητῶ τὸ θάνατό μου
Μέσα στῶν ματιῶν σου
Τὴ Θεία σκοτεινιά.

Ἀθήνα — Μῆς — 1925

*Γράφτηκε γιὰ τὴν ἴδια γιὰτὶ
τραγοῦθαγε καλὰ τὰ Πολίτικα.*

Μ Ε Ξ Ε Χ Α Σ Ε Σ !

Μὲ ξέχασε; μὰ θάρθη μιὰ στιγμή
καὶ θὰ τὸ μετανοιώσης.
Δὲ θέλω νὰ ξαναβρεθῇς
Μονάχη σου στὸν Κόσμο
Γιατί ἐμένα μοναχὰ
κοντὰ σου θὲ νὰ νοιώσης!

Ἀθήνα — Μῆς — 1922

ΚΟΥΜΑΡΙΑ

Ὅλο τὸ χρόνο καρπισμένη βρίσκεισαι,
Κι' ἡ φυλλοσιὰ σου μέσ' τοὺς θάμνους ξεχωρίζει·
Μοιάζεις τῆς δάφνης καὶ ὁ κάτασπρος ἀνθὸς σου,
Εἶναι σὰ σήμαντρο, μόνο ποῦ δὲ μυρίζει.

— — —
Μὰ γὰρ σὲ εἶδα κάποτε, σὲ μιὰ
Φνινοπωριάτικη Παγάδα,
Ἐπὶ καρποὺς καὶ ἄνθια ἔγερναν
Οἱ κλῶνοι σου στὸ φράχτη ἀράδα,

— — —
Κι' ἓνα Μελίσση βόμβιζε, γύρω
Στὰ ὦρια σου κλαριὰ,
Κι' ἀπ' τοὺς ἀνθούς σου μέλι σύναψε
Τρισέμορφή μου Κουμαριά!!

— — —
Ἅγιον Ὄρος—Νοέμβρης—1927

ΚΕΡΑΜΙΔΕΝΙΑ ΓΛΑΣΤΡΑ

Στὴ φτωχικὴ μου Κάμαρα, πού
Κρούσταλλα καὶ μάρμαρα δὲν ἔχει,
Οὔτ' ἄλλα πλουμιστὰ λιλιὰ·
Μικρὴ κεραμιδένια γλάστρα
τὴ φαντάζεις, σὰν βαθύσκιον περιβόλι,
Ὅπου λαλοῦν χίλιο λογιῶν πουλιά.

Πειραιεὺς—1927

ΡΙΜΕΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΙΚΕΣ

ΓΥΝΑΙΚΑ

“Ολο τὸ εἶναι μου εἶσαι Σύ!

Πολλὰ ἐγράψανε γιὰ σένα οἱ σοφοί,
Οἱ Ποιητάδες κι' οἱ ἱστορικοί . . . . .

Εἶπαν πῶς εἶσαι αἶνιγμα καὶ στὴ μυθολογία
Αἰώνιο σοῦ στήσαν τρόπα ο τὴ Σφίγγα τῶν [Θηβῶν
Κι' ἡ Κλεοπάτρα ἡ Ρήγεισσα τοῦ Θρόνου τῆς [Αἰγύπτου
Τὸ φθόνο κίνησε πολλῶν γενναῶν Στρατηγῶν.

Δαίμωνι-ας μαζὺ κι' ἄγγελος πῶς εἶσαι,
πολλοὶ τὸ ἔχουν εἰπωμένα·
Καὶ πῶς “τὰ Φαῦλα,, καὶ “τὰ κρεῖττα,,
Εἶν' ὅλα ἀπὸ σένα γεννημένα.

Μὰ γὼ ποῦ ἀπ' τῆς μοῦσας μου τὶ λύρα
Γιὰ Σὲ, μιὰ χόρδα ἀντηχάει χρουσῇ,
Μέσ' ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου
Λέω,— “Ολο τὸ εἶναι μου εἶσαι Σύ!

Ἀθήνα — Μάης—1924

“ΝΑ ΖΗ ΚΑΝΕΙΣ ἢ ΝΑ ΜΗ ΖΗ; „

Ἔτσι ἐπέρασε κι' αὐτὸ
Ἀπατηλὸ σὰν ὄλα
Τὰ ὄνειρα τῆς ζωῆς·
Καὶ ἀπὸ κούρα φοβερὴ
Καὶ καρδιοχτύπια χίλια
Μοῦπανε «εἶσαι . . . ὑγιής».

— — —
Προσμένοντας τὸ θάνατο
Ποῦ ὅλοι σκληρὸ τὸν λένε,
Εἶχα κάτι κρυφές χαρές·
Γιατὶ τὸν γνῶριζα ἐγὼ
Γιαυτὸ δὲν τὸν φοβοῦμαι
Τὸν ἔχω δεῖ κι' ἄλλες φορὲς.

— — —
Ἀφοῦ ὅμως δὲν ἦρθε
Ρώτησα τὴν καρδιά μου
«Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ;»
Κι' ἐκείνη μ' ἀποκρίθηκε
Νὰ ζῶ καὶ νὰ πεθαίνω
Μὲ σένα ἀγάπη μου μαζὺ!

Ἀθήνα — Μάης — 1925

Γράφτηκε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ φοβερὴ ὑποψία
πῶς εἶμουν φθ.σικὸς.

ΤΣΙΛΙΕΣ Ο ΜΠΑΤΣΟΣ

(ΧΑΣΙΚΛΙΔΙΚΟ)

Γράφτηκε σὰν κριτικὴ γιὰ «Τὸ που-
λὶ τῆς νύκτας» τοῦ Κ. Μπασσιᾶ ποῦ
τοῦπαιξε ἡ Μ. Κοτοπούλη στὰ 1924.
Σ. Θ.

ΓΙΑΡΕΣ¹ — Τσίλιες² ὁ Μπάτσο³ στρίψτε⁴ παιδιά
Εἶν' «τοῦ Μαρούδα — κι' αὐτὸς — ρου-
[φριανιά⁵]
καὶ δὲ μιλιέτε

ΜΠΟΓΙΑΤΖΑΡΑΣ.⁷ — Σταθῆτε τὸν ξέρω εἶν' μπα-
[λαμὸς⁶]
Στὸ τρίτο τῆς Μέλπως τὸν πιάνει καῦμὸς
φόρτσα ξηγιέται

¹ καὶ ⁷ ὄν.μ. χασισοποτῶν. - ² Τσίλιες=ἐπιφάνημα κινδύνου=φυλαχθῆ-
τε. - ³ Μπάτσο=Χωροφύλαξ. - ⁴ Στρίψτε=Κρυφθῆτε. - ⁵ —ιδιωτισμὸς χα-
σισοποτῶν. - ⁶ Μπαλαμὸς=Ἀγαπητικὸς.

3. Στρατὴ Θεακιώτη «Τραγούδια».

ΓΙΑΡΕΣ. —Τσίλιες σᾶς λέω μπέσα⁸ δὲν ἔχει
Σοῦ σκάει μπαλαμούτη⁹ καὶ σοῦ τῆς βρέ-
[χει

δὲ τρώει αὐτὸς χάπια

ΜΠΟΓΙΑΤΖΑΡΑΣ.—Κόφτω βρὲ· ὅλο λέει θὰ τ
[σπάση

Τσιμπάει τὴ μίτζα¹⁰ γειάσ' ἀρκαντάση¹¹
καὶ κάνει τὴ πάπια.

ΦΥΝΤΙΚΛΗΣ.¹² (ἐπεμβαίνων)—Μπροστὰ μου, σᾶς
[λέω ἐγὼ ὁ Φυντικλῆς

Στὴ Κεραμυδαροῦ¹³ κανεῖς χασικλῆς
καὶ Μπάτσος δὲ βήχει

Τσαμπίκος,¹⁴ Τζουᾶνος¹⁵ καὶ μέσ' τῇ
[Σπηλιᾷ¹⁶

καὶ στὴ Δραπετσώνα¹⁷ δὲ βγάζουν μιλιὰ
μὲ τρέμουν κ' οἱ τοῖχοι.

Ἀθήνα — Σεπτέμβρης — 1924

8. Μπέσα (Ἀλβαν. λέξις) = Λόγος τιμῆς. - 9. Μπαλαμούτη = Δόλος.
10. Μίτζα = μερίδιον. - 11. Ἀρκαντάση (λέξις Τουρκικῆ) = Συνάδελφος.
12, 14 καὶ 15 — ὀνόματα διασήμων χασισοποτῶν. - 13, 16 καὶ 17, Κέντρα
χασισοποτικὰ τοῦ Πειραιῶς. Σ. Θ.

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ Γ. Ρ. (ΗΘΟΠΟΙΟΥ)

*Τῶσαιλα μαζὺ μὲ λίγα ἄνθη
κι' ἓνα ζευγάρι παληὲς μπότες.*

Στὰ παρασκήνιά σου γιὰ τὴ γιορτὴ σου μπαίνω
Μὲ μάτι δακρυσμένο καὶ τσέπη ἀδειανή
Γιατὶ νὰ σοῦ χαρίσω δὲν ἔχω τὸ καϊμένο
Παρὰ μίαν δεκάρα κι' αὐτὴ Ἀργεντινὴ!

Μὰ μ' ὅλη μου τὴ φτώχεια ἔστειλ' (ἀντὶ στεφάνου!)
Τῆς πιδὸ παληές μου μπότες μ' ἀξία ἱστορικὴ
Γιατὶ μ' αὐτὲς ἐγύρισα Βαλκάνια, Ἀσία,
Καὶ περπατῶντας ἔφθασα καὶ στὴν Κριμαϊκή!

Ἐσὺ ὅμως ποῦ ξεύρης σᾶν μέγας καλλιτέχνης
Νὰ ἐκτιμᾷς τῆς δόξης (τὰ παλαιό!) τὰ ἔργα
Θὰ τῆς φορᾷς σὲ ρόλους, Ἱππότη, δούλου ἢ ἀμαξᾶ
Κρατῶντας εἰς τὰ χέρια σου, εἴτε σποθὶ τεῖβέργα

Ἀθήνα — Δεκέμβρης — 1924

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Μέσ' τὸ σαλόνι τοῦ «Ἀκταίου» τῆς βραδιῆς του
Περνάει ὁ ξένος νοσταλγόντας λίγη Ἀθήνα
Κι' ὁ Γιάννης γιὰ παρηγοριὰ
Κερνάει Αἰγινίτικα Ρετοίνα

Ἄγινα — Ἀπρίλης — 1924

ΣΤΗ ΔΙΑ ΣΥΛΒΑ Χ.

Τὴν ποι' ὁμορφη Βασίλισσα
Τοῦ Αἵμου τὸ καμάρι
Σύλβα τὴ λέγαν κι' ἔγραφε
Μὲ μιὰ περίσσια χάρι.

—=—

Καὶ μι' ἄλλη Σύλβα ἦτανε
Πλασμένη γιὰ τραγούδι
Τὴ λέγανε «Πριγκήπισσα
Τῆς Τσάρδας» τὸ λουλούδι.

—=—

Καὶ Σὲ, μυριόχαρη Σμυρνιά
Τσακπίνα ξελογιάστρα
Σύλβα σὲ λέν καὶ θ' ἄπρεπε
Νὰ βασιλεύης στ' ἄστρα!

Σμύρνη—Φλεβάρης—1920

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΑΣ

ΑΡΕΤΗ

Ἄν τῆς φτωχῆς τῆς μούσας μου οἱ στίχοι
Ρίπες κακὲς γιὰ Σὲ χαράζουν
Εὐχομαι τῆς λεπτῆς Σου τῆς καρδιάς
Τῆς κόρδες ἀπαλὰ ν' ἀναταράζουν
Ἦχοι Ἀπολλωνίας μουσικῆς!

Σῦρα—Φλεβάρης—1928

ΣΟΦΙΑ

Στὴν ὁμορφὴ σου τὴ γιορτὴ
Ὀλόξανθες νεράϊδες ἀπ' τὸ Νεῖλο
Φανταστικὸ γύρο σου στήσανε χορὸ
Ἴδιο μὲ κειὸν ποῦ χόρευαν οἱ Μούσες
Ἀπάνω στοῦ Ἀπόλλωνα τὸ ἱερό.

Αἰδηψὸς—Σεπτέμβρης—1928

Γιὰ μιὰ Ἀλεξανδριανή

ΚΑΤΙΝΑ

Κρούλα νειά πεντάμορφη μονάχη της πλανιέται
 Ἀξένοιαστη στής χίμαιρας τὴν ἔρημην μοναξιά
 Τῆς μάνας της τὴς συμβουλὲς ξεχνάει κι' ἀποκοι-
 [μιέται
 Ἴσκιος βαρὺς τὴν πλάκωσε . . . . τρομάζει
 Νά! ἓνα Σάτυρο προστὰ της βλέπει νὰ γελᾷ
 Ἀχ! ξύπνησε — τὴ μάνα της, θυμᾶται — καὶ φωνά-
 [ζει.

ODÉSSA - MARS - 1919

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Γιὰ ναῦρουνε τὸν ἔρωτα, κρυφὰ ἀπὸ τὴν Ἥρα
 Ἀφήσανε τὸν Ὀλυμπο ὁ Ζεὺς κι' ἡ ἑὺμφορὴ ἢ
 [Λιτῶ
 Λοτρείας βωμὸ στήσανε μὲ Ἀπολλῶνια Λύρα
 Ἀπάνω εἰς τὸ πέλαγος τοῦ Αἰγαίου τ' ἀνοιχτὸ
 Τέτοιας ἀγάπης μιὰ κρυφὴ ἐγύρευσαν φωληὰ
 Ἐνα νησάκι ἔαν τὴ Δεῖλο τὴν ἀρχαῖα
 Ἴδια τὴ βροχὰ στὴ θερμὴ σου ἀγκαλιὰ
 Ἀγάπη μου Γαλάτεια ὦραϊα!

Μύκονος — Φλεβάτης — 1928

ΜΑΡΙΑΝΘΗ

Μαῦρα μάτια ποῦ σκαβώνουν
 Ἀπαλὸ δέρμα χνουδᾶτο
 Ρόγες στήθη καὶ λαιμὸ
 Ἴσιο μακρουλὸ χιονάτο
 Ἀχ! τὸ παχουλὸ της μπράτσο
 Νᾶχα πάντα προσκεφάλι
 Θεέ μου μέσα στὸν Ντουινὰ
 Ἡδονὴ δὲν ἤθελ' ἄλλη!

Αἰδηψὸς — Ἀλωνάτης — 1923

ΗΡΑ

Ἡ κάθε σ' ἐψη μου πετᾶ σὲ σένα
 Ρίμες μόνο γιὸ σὲ χαράς' ἢ πέννα
 Ἀγάπη μου νὰ ζῆς πάντα μὲ μένα

Κομοσινὴ — Θεριστῆς — 1928

N I N A

Νᾶχα ὅλου τοῦ κόσμου τὰ πλούτη τ' ἀγαθὰ
 Ἰδανικὰ παραμυθιοῦ νᾶχα παλάτια
 Νὰ σὲ θρονιάσω μέσα ἐκεῖ Βασίλισσα
 Ἀχ! θᾶταν λίγο γιὰ τὰ ὁμορφὰ σου μάτια!

Προσωπιδιάνη — 1928

A N N A

Ἀγγελομάτα μυριόχαρη μικροῦλα
 Νανούρισμα γλυκὸ εἶν' ἡ λαλιά σου
 Νᾶχα τὴ χάρη θᾶθελα παντοτεινὰ
 Αἰάσα νὰ μὴν πέρνω ἀπ' τὰ φιλιὰ σου

Ἀράμα — Νέβρης — 1923

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Στῆς μᾶνας γῆς τὰ σπλάχνα
 Ὁ κόκος τοῦ σταριοῦ,
 Ζωῆς καινούριας, γέννα
 Μέσα του γρικᾶει
 Κι' ὅταν τὸ θέρος ἔρχεται
 Στ' ἀρχοντικὸ τοῦ γεωργοῦ
 Μαζὺ μὲ τὴν ξεκούραση
 Τὴν εὐτυχιά σκορπᾶει.

— = —

Ἔτσι τὸ νειὸ τὸ χρόνο ποῦρχεται
 Βλαστοὺς καινούριας εὐτυχίας
 Θεϊκιᾶς, καὶ λήθης τῶν παληῶν
 Σοῦ εὐχομαι ἀπὸ καρδιᾶς
 Καὶ σᾶν τὶς θυμωνιὲς τοῦ γεωργοῦ
 Ὅλα τὰ πλούτη νᾶρχονται
 Μεστὰ κι' εὐλογημένα
 Τῆς φειτεινῆς σου τῆς Χρονιαῆς.

Ἀθήνα — Δεκέμβρης — 1926

ΑΛΛΟ

Ίδανικῆς ζωῆς παραμυθένιας,
 Στρωμένης μὲ ἀμάραντα λουλούδια
 Κρασί παλγὸ γλέντι τρελλὸ, καὶ
 Ὅμορφα παθητικὰ τραγούδια,
 Νᾶν ἡ ζωὴ σου εὐχομαι
 Τὸ φετεινὸ τὸ χρόνο
 Καὶ ναῦρης καὶ τὸ βάλσαμο
 Ὅπου γιατρέυη κάθε πόνο.

Ἀθήνα—Δεκέμβρης—1926

ΚΙ' ΑΛΛΟ

Μιὰ θεία ἀρμονία νὰ σ' επάζη
 Κάθε σου πράξι τὸ νέο τὸν καιρὸ
 Καὶ ἡ ζωὴ σου νὰ περνᾷ ὅπως περνοῦσαν
 Ἡ μοῦσες στοῦ Ἀπόλλωνα τὸ ἱερὸ.

Ἀθήνα—Δεκέμβρης—1926

ΕΥΧΗ

Στοὺς γάμους σας ποῦ ἤρθαμε
 Κοινὲς εὐχὲς δὲ δίνω
 Γιατὶ τῆς δώσανε πολλοὶ.
 Μόν' τῇ ζωῇ σας εὐχομαι
 Καὶ τῇ ντροπῇ ἀφίνω
 Γλυκύτερη ἀπ' τὸ φιλί.

—==—

Καὶ τὸ κρασάκι πίνοντας
 Τῆς Σάμυ τὸ μοσχάτο,
 Εὐχομαι στὴ φιλία.
 Νὰ γεύεσθε παντοτεινὰ
 Τὴν ἡδονὴ ὡς τὸν πάτο,
 Τζώρτζη καὶ Εὐθαλία.

Κων/πολις—Νοέμβρης—1921

ΣΕ ΕΝΑ ΛΕΥΚΩΜΑ

Νὰ γράψω μοῦδωσες τ' Album
 Ποῦ σοῦ ἔχουν γράψη κι' ἄλλοι
 Πῶς Σ' ἀγαποῦν στάληθινὰ
 Πῶς ἔχεις μύρια κάλλη.

—==—

Γιὰ μὲ, ἡχώρο δὲν ἀφῆσαν
 Κι' ἂν θέλῃς κι' ἄλλ' ἀκόμα,
 Ν' ἀκούσης γιὰ τίς χάρες Σου
 Στὰ λέω καὶ μὲ τὸ στόμα!

Μάης—1925—Ἀθήνα

DE PROFUNDIS

Τονισμένο πάνω σιτ «Φιώχεια
ποῦ τὶς καρδιὲς ἐνώνεις».

Μόνος . . . . .
Στὴ φυλακὴ κλεισμένος,
Βλέπεις τὸν κόσμον ποῖο καλὰ.
Βλέπεις . . . . .
Ποῖοι φίλοι σ' ἀγαποῦνε
Ποῖος κλέει γιὰ σένα
Καὶ ποῖος γελᾷ!
Φίλοι . . . . .
Στὴ λευτεριὰ χιλιάδες,
Τὴν καλημέρα μοῦχαν πῇ.
Κι' ὅταν . . . . .
Στὴ φυλακὴ κλεισμένος
Οὐτ' ἓνας ἦρθε
Γιὰ νὰ μὲ ἰδῇ!

— = —

Ἔτσι . . . . .
Εἶν ὁ Νιουνιᾶς πλασμένος
Στὴν Εὐτυχία μοναχὰ,
Φίλος! . . . . .
Κι' ὅταν ἐσὺ θὰ ρέβης
Μόνος κλεισμένος
Αὐτὸς γλεντᾷ!

Καβάλλα—1928—Μάης

ΣΑΤΥΡΙΚΑ

ΣΤΗ Γ. Κ.

Γράφτηκε για μιὰ ἄσχημη
ἀλλὰ πολὺ κοκέττα Δακτυλογράφο.

Τοῦ Πραξιτέλη θὰ ζήλευε ἡ σμίλη
Τὴν ὁμορφη καὶ κλασσικὴ σου μύτη
Καὶ ὁ Φειδίας θ' ἄπερνε μοντέλο
Ἐσένα για τὴν ἐνδοξὴ του Ἀφροδίτη!

Ἀθήνα—Δεκέμβρης—1926

ΠΑΖΑΡΙΑ

Στὴ Δίδα Κ. Δ.

Μοῦ εἶπαν ὅταν κάποιος
Τὴν καρδιά του σοῦ προσφέρει
—τοῦ ἀπαντᾷς σὺ— «θὰ σκεφθῶ,
Ἐάν μὲ συμφέρη!»

—=—

Καὶ κάποιος ὅταν φλογερὴ
Καρδιά, σοῦ εἶχε δώσει
Σοῦ ζήτησε ἀνταλλαγή
—Μὰ τᾶχασε— σ' ἄν ἄκουσε

—=—

«Πάρτηνε πίσω φίλε μου
Κοντέβει για νὰ λυώση
Ἐγὼ ψωνίζω τὶς καρδιές
Μόνο ἐπὶ πιστώσει!»

Αἴγιον—Μάρτης—1921

ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΤΗΣ.....ΣΜΥΡΝΗΣ!

Γράφτηκε γιὰ ἕναν ποῦ μᾶς ἔ-
γραφε τὰ κατορθώματά του, σιὰς
ἐπιχειρήσεις τῶν κοσμικῶν κέν-
τρων τῆς Σμύρνης.

Βρὲ κουμπάρε ποῦ σιὲς δάφνες
Βούτηξες ὡς τὸ κεφάλι
Καὶ κολύμπι μοῦ μαθαίνεις
Εἰς τὸ αἶμ' ἀγάλι ἀγάλι.

— = —

Στείλε μας καὶ μᾶς ... κομμάτι
Ἦ κι' ἀπὸ φιλιὰ μεζέδες
Γιατ' ἐμεῖς, μὰ τὴν ἀλήθεια
Γίναμ' ὅλοι Κουραμπιέδες!

Ἄφιόν—Μάρτης—1920

ΣΕ ΜΙΑ ΟΜΟΡΦΗ ΖΗΛΙΑΡΑ

Ἀσχημο σύζυγο θὰ πάρης
Νὰ μὴ τὸν ξεμυαλίζουν ἄλλες
Τότε, σὲ ποιὸν θὲ νὰ χαρίζης
Τὶς ὁμορφιές σου τὶς μεγάλες!

Αἴγιον—Ἀπρίλης—1921

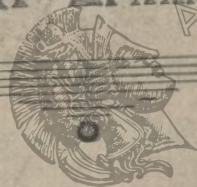

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Σελὶς	Στιῖχος	ἀντὶ	γράφει
7	4	ὥμορφα	ὥμορφα
8	9	»	»
8	10	»	»
11	7	θαυμάσια	θαύμασα
12	4	ὥμορφη	ὥμορφη
12	12	»	»
18	15	ἔμο	ἔμο
20	2	τέρει	τέρει
26	2	Πλίτισσα	Πολίτισσα
31	6	Τρόπα ο	Τρόπαιο
38	2	Κροῦλα	Κοροῦλα
39	12	σέψη	Σκέψη

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΩΝ 15

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΤΥΠΟΙΣ: ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ - ΔΡΑΜΑ